

Som det er fremhævet i Betænkningen, er det ogsaa aldeles klart, at hvis den Maade, hvorpaa de to Statsrevisorer fortolke det omhandlede Bud i Finantsloven, var rigtig, at dets Hensigt nemlig skulde være, at Theatret altid skulde den 31te Marts staa frit og uhindret af Gjældsforpligtelser, saa kunde man i Virkeligheden kun hvert andet Aar gjøre en saadan Gjæld; thi det ene Aar vilde man den 31te Marts ikke staa frit, uhindret og ugeneret af tidligere Gjældsforpligtelser, naar der Aaret i Forveien var efter den Indrømmelse, Finantsloven indeholder, gjort en Gjæld, som ikke var betalt. Man kunde i det Høieste stifte en Gjæld efter den 31te Marts. I det ene Theateraar kunde man altsaa benytte Finantslovens Indrømmelse, men i det andet kunde man ikke stifte en Gjæld paa den Tid af Theateraaret, da man mest trængte dertil, nemlig i Theateraarets Begyndelse. Man kunde kun stifte Gjæld i de 3 Maanedre fra den 31te Marts til 30te Juni, hvis den Forpligtelse skulde paahvile, at man den 31te Marts skulde staa uhindret af tidligere Gjældsforpligtelser. Det forekommer Udvalgets Flertal, at ikke Noget taler derved, og at der altsaa heller ikke er Anledning til at gjøre enten den ene eller den anden Indstilling ved dette Punkt. — De samme to Revisorer, som have gjort den sidst omtalte Indstilling, have desuden gjort følgende: „Det kan ikke passere, at det kongelige Theater og Kapel ikke har betalt de ved Finantsloven for 1875—76 foreskrevne Renter af og Afdrag paa Gjælden til Sorø Akademi til Beløb 41,058 Kr. 64 Dre.“ Der er ikke Meget at sige om denne Post; thi Ansvaret til, at Theatret ikke har betalt, er denne, at det ikke har kunnet. Theatret havde Aaret i Forveien haft en meget betydelig Underbalance, og dermed kunde det jo ikke betale sin Gjæld. Det kunde kun betale den ved at gjøre Gjæld, men i og for sig var dette dog en lidet frugtbringende Udvei, og mindst kunde det ventes, at den vilde have fundet Billighed hos de Statsrevisorer, som have haft saa Meget imod, at Theatret gjorde Gjæld for at hjælpe sig ud over tilstedeværende Vanskeligheder. Det er ganske vist uheldigt, at den Forpligtelse, Finantsloven for 1875—76 paalagde Theatret, ikke har kunnet opfyldes; men der er vægtige Grunde, som forklare det, og deriblandt de store Vanskeligheder, Theatret havde at kæmpe med i det omhandlede Aar, Vanskeligheder, som allerede ere fremhævede af Statsrevisionen for 1875—76, og af hvilke jeg kun skal nævne de overdentlig store Udgifter, som den nye Garberobe og Anskaffelsen af Dekorationer medførte. Udvalgets Flertal kan derfor ikke tiltræde den Indstilling, de to Statsrevisorer her have gjort, men foreslaar derimod Nøgden at vedtage, at den vedkommende Post passerer. — Forskjellige andre Punkter, der ikke have givet Anledning til nogen Indstilling til Beslutning, har Udvalget

allerede udtalt sig om i sin Betænkning, og jeg finder foreløbig ikke Anledning til her at gjentage, hvad der i Betænkningen er fremstillet.

Romborg: Af de af mig i Betænkningen anførte Grunde skal jeg anbefale det Forslag, jeg har tilladt mig at forelægge det høje Thing til Vedtagelse. Med Hensyn til det Laan, Theatret har gjort hos Sorø Akademi, kan jeg ikke fravige den af mig udtalte Anskuelse, da den nyere Gjæld, som er stiftet i Lidsrummet fra 29de Juli til 1ste September, er af saadan Dato, at den ældre Gjæld ikke dengang var dækket, og det vilde være en grumme nem Sag, hvis det kunde tillades at dække ældre Laan ved ny optagne Laan, medens det i Finantsloven udtrykkelig hedder, at Theatret kun maa stifte Gjæld eller optage Laan, som kunne dækkes af Theatrets Indtægter inden 31te Marts næst efter det Theateraars Udløb, hvori den stiftes. Laan kunne selvfølgelig heller ikke rettelig henføres under Begrebet Indtægter, og jeg maa derfor tillade mig at fastholde min Indstilling.

Fallesen: Den Bestemmelse i Finantsloven, om hvis Fortolkning der synes at være Uenighed mellem det ærede Udvalg og de to Herrer Statsrevisorer, lyder som bekendt saaledes: „Uden Bemyndigelse ved Lov kan Theatret ikke stifte noget Laan eller paadrage sig nogen Gjæld, der ikke kan syldesgjøres af Theatrets Indtægter inden den 31te Marts næstefter det Theateraars Slutning, hvori Gjælden er stiftet.“ De Herrer ville erindre, at, da denne Bestemmelse i sin Tid blev optagen paa Finantsloven, blev den motiveret ved, at Theatret, ved at laane til sin Drift hos Sorø Akademi, kunde bestandig komme dybere og dybere i Gjæld, naar der ikke blev sat en Grændse for denne Gjæld. Det er nu udtrykt i de Ord, jeg tillod mig at oplæse. Men jeg vil tillade mig at sige det paa en tydeligere Maade: Grændsen er den, at hver Gang der i et Theateraar indtræffer en 31te Marts, maa Theatret paa denne Dag ikke skylde Andet til Sorø Akademi end det, det har laant til Driften i det Theateraar, hvori denne 31te Marts befinder sig. Dette er Fortolkningen af denne Lovbestemmelse. Anderledes kan den ikke forstaas, og anderledes er den aldrig bleven forstaaet. Den 31te Marts maa Theatret ikke skylde Noget for det foregaaende Theateraar; det, det maa skylde, maa det have brugt til Driften i det Theateraar, i hvilket man da befinder sig, og det maa tillige kunne godtgjøre, at det har været nødvendigt. Det er nu dette, jeg skal tillade mig med Hensyn til Spørgsmaalet om de 35,000 at godtgjøre for det Theateraar, hvorom der her er Tale. Hvorledes var Stillingen, da dette Theateraar begyndte? Det havde i 1875—76 været nødvendigt, for at faae Theatret til at gaa, ikke alene at forbruge en Restformue paa 20,000 Kr., men ogsaa at